

Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság

6.Bf.28/2022/5.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2022. május 18. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt Terhelt1 vádlott ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2021. október 21. napján kihirdetett 22.B.112/2021/17. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 2 (kettő) év börtönbüntetésre súlyosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2021. október 21. napján kihirdetett 22.B.112/2021/17. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntettének kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat], ezért 1 év 4 hónap szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, a lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottat 401.153 forint bűnügyi költség megfizetésére.

[2] A tárgyaláson jelenlévő ügyész a kihirdetett ítélettel szemben a vádlott terhére a büntetés súlyosítása, míg a vádlott és védője felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] Az ügyészség fellebbezésének írásbeli indokolásában kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekmény jogi minősítése is törvényes. Álláspontja szerint az enyhítő szakasz alkalmazását

az elsőfokú bíróság által hivatkozott indokok - a cselekmény kísérleti szakban rekedése, a sértetti megbocsátás – nem alapozzák meg. Figyelemmel a cselekmény tárgyi súlyára, a terhelt előéletére is tekintettel, személyében rejlő társadalomra veszélyességre, továbbá az irányadó középértékre, a Be. 79. §-ában foglalt büntetési célok elérését a büntetés súlyosításával tartja elérhetőnek.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.7/2022/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Utalt arra, hogy a bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljeskörű. A másodfokú ügyészi álláspont szerint az elsőfokú tanács eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. A történeti tényállást a tagadó vádlotti előadással szemben a tanúk vallomása, az okirati bizonyítékok és az igazságügyi szakértői vélemény tartalma alapján, mérlegeléssel állapította meg. A helytálló és a logika szabályainak megfelelő értékeléssel a bűnösségre vont következtetés okszerű, a megállapított tényállás megalapozott. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett. Utalt rá, hogy a felmentést célzó védelmi fellebbezések a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetnek, mert a bizonyítékok mikénti értékelésén keresztül a megállapított tényállást támadják. Kiemelte, hogy a cselekmény jogi minősítése törvényes, azonban a büntetés kiszabása során tévedett az elsőfokú bíróság. Álláspontja szerint a vád tárgyává tett bűncselekmény tárgyi súlya és az irányadó bűnösségi körülmények helyes és súlyuknak megfelelő értékelése mellett - figyelemmel arra, hogy a vádlott korábban nem egy esetben volt büntetve testi épség, illetve személy elleni erőszakos bűncselekmények elkövetése miatt –, különös tekintettel a generális prevencióra, indokolt a vádlottal szembeni büntetés jelentős súlyosítása. Ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, a vádlott szabadságvesztés büntetésének és ahhoz igazodóan a közügyektől eltiltás tartamát emelje fel, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[5] A védő csatolta fellebbezése írásbeli indokolását. Ebben az elsőfokú ítélet kihirdetésekor bejelentett fellebbezését kiegészítette. Álláspontja szerint a törvényszék ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontjai alapján részben megalapozatlan, mert a megállapított tényállás ellentétes az iratok tartalmával, illetőleg az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett, s így tévesen vont következtetést a vádlott bűnösségére is. Kiemelte, hogy a tárgyaláson a vádlott és a sértett egybehangzóan állították, hogy mindketten alkoholos állapotban voltak, s hogy nem volt szándékos a szúrás, a sérülés okozása. Rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság a vádlotti védekezéssel szemben tanú1 és tanú2 vallomását fogadta el, akik közül tanú2 nem is volt jelen a történetkor, így álláspontja szerint az ő vallomása nem értékelhető bizonyítékként, tanú1 pedig nem látta pontosan a sérülés keletkezését. Felhívta a figyelmet arra, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül hivatkozik korábbi bántalmazásra, mert egy büntetőeljárásban mindig csak a vád tárgyává tett cselekményt kell vizsgálni, az pedig irreleváns, hogy egyébként milyen volt a vádlott és a sértett viszonya. Kiemelte a szakértői álláspontot, mely szerint az eszköz alkalmas ilyen súlyos eredményű sérülés okozására, s ahhoz nem kell nagy erő, valamint, hogy a sértett és a vádlott feltehetően mozgásban volt a szúrás pillanatában, továbbá a rendelkezésre álló adatok alapján kétséget kizáróan nem tudta meghatározni a szúrás irányát. Utalt rá, hogy ezen tényekből az elsőfokú bíróság helytelen következtetést vont le a vádlott bűnösségére, ezért elsődlegesen azt indítványozta, hogy az ítéltábla az

ügyiratok tartalma, illetve helyes ténybeli következtetés alapján állapítson meg eltérő tényállást és a vádlottat bizonyítottság hiányában mentse fel az ellene emelt vád alól. Másodlagosan azt kérte, hogy az ítéltábla a súlyosításra irányuló ügyészi indítványt utasítsa el, és a vádlottal szemben kiszabott büntetést az enyhítő körülmények számára és súlyára tekintettel enyhítse.

[6] Az ügyészség, a vádlott és a védő által bejelentett fellebbezés tartalmára figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljeskörűen bírálta felül. Ebből következően a másodfokú bíróság vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét. A másodfokú bíróság a Be. 598. § (2) bekezdés II. fordulata alapján tanácsulésen járt el, az érdekeltek nem kérték nyilvános ülés kitűzését.

[7] A Fővárosi Ítéltábla a felülbírálat során megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértésre egyik érdekelt sem hivatkozott. A törvényszék az ügyben előkészítő ülést tartott, ahol a vádlott a törvényes figyelmeztetéseket követően bűnösségét nem ismerte el és a tárgyaláshoz való jogáról nem mondott le, ezért az elsőfokú bíróság törvényesen tért át tárgyalásra. A Fővárosi Ítéltábla a felülvizsgálat során azt is megállapította, hogy a törvényszék a tárgyalása során a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat betartotta, a vádlott és védője az eljárásban törvényes jogait maradéktalanul gyakorolhatták, az eljárásban résztvevő személyek – a vádlott, a kihallgatott tanúk és a szakértő – figyelmeztetése a törvényi előírásoknak megfelelően történt.

[8] A törvényszék az ítéleti tényállást mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállás maradéktalan tisztázására törekedett, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a fellelhető bizonyítékokat számba vette. Ennek keretében kihallgatta a vádlottat, aki tagadta a bűncselekmény elkövetését. A nyomozás során előadott védekezése szerint nem tudta, hogyan keletkezett a sértett szűrt sérülése, azonban a veszekedés tényét nem vitatta. A tárgyaláson annyiban módosította vallomását, hogy tanúl dísztanúval dobálta meg, miközben a konyhában főzött és ekkor a sértett magára húzta vagy ráugrott a kezében tartott késre, miközben elhúzta őt egy felé dobott tényér elől. A tényállás tisztázása érdekében a törvényszék kihallgatta sértett1 sértettet, tanú1 és tanú2 tanúkat, meghallgatta szakértő1 igazságügyi orvos szakértőt, valamint ismertette a tárgyaláson az érdemi okirati bizonyítékokat, köztük a BRFK IX. Kerületi Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály Járőrszolgálati Alosztály jelentését, a BRFK Tevékenységirányítási Központ esetlapját, a helyszíni szemléről készült jegyzőkönyvet (fényképfelvételekkel), a mentő esetlapot, továbbá a Pesti Központi Kerületi Bíróság 1.Bpk.21.472/2017/4. számú határozatát, az igazságügyi orvosszakértői véleményt. Az elsőfokú bíróság az ítélete [13]-[50] bekezdésében ismertette, illetve egyenként és összességében értékelte a bizonyítékokat. A törvényszék meggyőző indokát adta annak, hogy Terhelt1 vádlott következtlen, valamint sértett1 sértettnek a vádlotti védekezéshez hozzáigazított, de az eljárás egyéb adatai által cáfolt vallomásával szemben ítéleti tényállását miért a tárgyaláson kihallgatott tanú1 tanú által elmondottakra, tanú2 közvetett bizonyítékként

értékelhető vallomására, valamint az okirati bizonyítékokra alapította. E bizonyítékok zárt logikai láncolata alapján meg tudta állapítani a történeti tényállást. A perbíróság tehát mérlegelési jogkörében eljárva ítélete [4]-[12] bekezdésében marasztaló történeti tényállást állapított meg.

[9] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

[10] A vádlottnak és védőjének eltérő tényállás megállapítására és elsődlegesen felmentésre irányuló fellebbezése nem alapos.

[11] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A vádlott és védője fellebbezésében új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkozott, további bizonyítási indítványt nem tett, ezért a vádlottnak és védőnek a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül elsődlegesen a vádlott felmentésére irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett. Az elsőfokú bíróság a ténybíróság, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összehatásában értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket – köztük a vádlott és a sértett viszonyára vonatkozókat - megállapítsa. Az ítéltábla álláspontja szerint e kötelezettségének a törvényszék eleget tett.

[12] Az irányadó tényállás alapján a törvényszék okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére és nem tévedett a testi épség elleni bűncselekmény jogi minősítésekor sem. A fellebbviteli bíróság osztja a törvényszék ítélete [51]-[52] bekezdésében kifejtett jogi indokolását. A vádlott azzal a magatartásával, hogy agresszív, ittas állapotában egy nagy pengehoszúságú késsel, közepes erővel megszúrta az élettársa hasát, aki ennek következtében 8 napon belül gyógyuló, a hasüregbe be nem hatoló sérülést szenvedett, és a közvetlen életveszélyes állapot kialakulásának elmaradása csak a véletlennek volt köszönhető, megvalósította a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző, de a – (3) bekezdésre figyelemmel - a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntette kísérletének törvényi tényállási elemeit. A vádlott a sértett megszúrásakor belenyugodott, hogy akár életveszélyes sérülést is okozhat, ezért az eredmény tekintetében az eshetőleges szándéka kétséget kizáróan megállapítható.

[13] Az ügyésznek a büntetés súlyosítására irányuló fellebbezése alapos, a vádlottnak és védőjének az enyhítésre irányuló fellebbezése nem megalapozott.

[14] A Fővárosi Törvényszék ítélete [53]-[54] bekezdésében helyesen sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket.

[15] A másodfokú bíróság álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottat a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontja és a Btk. 82. § (1) bekezdés c) pontja alapján – enyhítő szakasszal - 1 év 4 hónap szabadságvesztés büntetésre ítélte, arra is figyelemmel, hogy a Btk. 82. § (4) bekezdése a kísérlet miatt további enyhítést is lehetővé tette. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a Btk. 79. §-ban írt büntetési célok eléréséhez a bűncselekmény tárgyi súlyára és arra figyelemmel, hogy a vádlott korábban nem egy esetben volt büntetve testi épség, illetve személy elleni erőszakos bűncselekmények elkövetése miatt, olyan tartamú büntetés kiszabása szükséges, amelynek mértéke a törvényi minimumot eléri. Mivel a kísérlet távoli volt, ettől súlyosabb büntetés kiszabását nem tartotta indokoltnak. Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést a Btk. 80. §-ában írt büntetés-kiszabási elvek alapján a Btk. 36.§-a szerint - a 2 évtől 8 évig terjedő büntetési tételkeretre is figyelemmel - 2 évre súlyosította. A közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartama a Btk. 61.§-62.§-a alapján törvényesen került megállapításra, az igazodik a felemelt tartamú szabadságvesztés büntetéshez. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az így kiszabott szabadságvesztés büntetés igazodik a vádlott társadalomra veszélyességéhez és bűnösségének fokához, valamint a cselekmény tárgyi súlyához, és e büntetés és mellékbüntetés együttes kiszabása szolgálja megfelelően a Btk. 79.§-a szerinti büntetési célokat.

[16] A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozata a Btk. Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján törvényesen került megállapításra börtön fokozatban.

[17] A feltételes szabadságra, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására, a bűnjelekre és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó elsőbírói rendelkezések ugyancsak törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság - helyes indokai alapján - helybenhagyta.

[20] A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 598. § (2) bekezdésén és a Be. 606. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2022. május 18.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva s.k.

Dr. Mészáros László s.k.

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 22.B.112/2021/17. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.28/2022/5. számú ítéletében írt változtatással 2022. május 18. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2022. május 18.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

..